

C145 – SWAP2

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

21 februari 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

SUBCOMMISSIE VOOR WAPENHANDEL

INHOUD

Interpellatie van de heer Eloi Glorieux tot mevrouw Patricia Ceysens, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, over het verlenen van exportvergunningen voor wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of ordehandhaving dienstig materieel en de daaraan verbonden technologie aan Pakistan	1
Met redenen omklede moties	5

Voorzitter: de heer Jan Roegiers

Interpellatie van de heer Eloi Glorieux tot mevrouw Patricia Ceysens, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, over het verlenen van exportvergunningen voor wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of ordehandhaving dienstig materieel en de daaraan verbonden technologie aan Pakistan

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mevrouw de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, we worden bijna dagelijks geconfronteerd met de meer dan onrustwekkende politieke toestand in Pakistan.

In de internationale pers wordt het land na de moord op Benazir Bhutto op 27 december 2007 omschreven als 'het gevaarlijkste land ter wereld'. In een opiniestuk in De Standaard van 3 januari 2008 omschrijft Vlaams minister van Buitenlands Beleid Bourgeois, Pakistan als een land "met een cocktail van gevaarlijke factoren: politieke instabiliteit, religieus extremisme, beschikbaarheid van kernwapens, aanwezigheid van wetenschappers met een wereldwijd netwerk om nucleair materiaal aan eender wie te verkopen, regio's waarop het leger of politie nauwelijks greep heeft, enzovoort".

Mevrouw de minister, in november 2007 riep Amnesty International de internationale gemeenschap op om elke vorm van militaire samenwerking met Pakistan stop te zetten. Naar aanleiding van de bespreking van uw beleidsbrief op 27 november 2007 en van het eerste zesmaandelijks wapenhandelsverslag van 2007, stelde ik u toen de vraag of u wou ingaan op de suggestie van Amnesty International om, gezien de situatie, de militaire samenwerking stop te zetten. Toen oordeelde u dat dat niet echt nodig was.

De Vlaamse Regering ziet dus blijkbaar geen graten in het bewapenen van dit onstabiele en gevaarlijke land. Sinds de overheveling van de wapenhandelsbevoegdheid naar Vlaanderen werden er elk jaar wapens en aanverwant militair materieel aan Pakistan geleverd, onder meer bebakeningsapparatuur voor militaire vliegvelden van waarop de potentieel met kernwapens uitgeruste jachtbommenwerpers opereren, onderdelen voor oorlogsschepen enzovoort.

Ook in 2007 – zelfs nog in december, op een moment dat de grote politieke controverse en de chaos in Pakistan een hoogtepunt bereikten – werden vanuit Vlaanderen toebehoren voor vaarvoertuigen en luchtvaartvoertuigen aan de Pakistaanse krijgsmacht geleverd.

In theorie zou het vanuit democratisch oogpunt een goede zaak zijn om een geregelde krijgsmacht van een legitieme overheid de middelen te geven zich te beschermen tegen fundamentalistische organisaties of extremistische en terroristische milities. Maar dit gaat in het geval van Pakistan niet echt op. De opeenvolgende Pakistaanse regeringen, politieke leiders en legerleiding hebben de afgelopen 30 jaar immers zelden of nooit een legitieme, democratische basis gehad. Recent nog stelde president Musharraf de grondwet buiten werking. Hij riep de noodtoestand uit en liet politieke tegenstanders – democratische tegenstanders en mensenrechtenactivisten en niet enkel talibanextremisten – in de gevangenis werpen. Hij liet rechters arresteren en onder huisarrest plaatsen.

Ook de vermoorde Benazir Bhutto, die na haar dood door sommigen bijna heilig werd verklaard, was tijdens haar leven geen toonbeeld van vrijheid en democratie. Tijdens haar twee ambtstermijnen als premier werd, zoals Amnesty International trouwens uitvoerig heeft aangetoond, in de Pakistaanse gevangnissen als van oudsher gemarteld en vermoord.

Als het democratische en legitieme gehalte van de politieke leiders meer dan twijfelachtig is, dan geldt dit zeker voor de legerleiding en de inlichtingendiensten die niet enkel de politiek in hun greep hebben, maar ook grotendeels de economie. Na de Sovjetinvasie in Afghanistan in 1979 was het de Pakistaanse staatsveiligheidsdienst die de verzetsbeweging waaruit later de huidige taliban ontstonden, trainde en bewapende.

De verhouding tussen de politieke leiders en de legerleiding was trouwens altijd al gespannen. Ook Benazir Bhutto leefde op gespannen voet met de krijgsmacht sinds haar vader door de militaire dictatuur was afgezet en werd vermoord. Het is dan ook geen toeval dat Bhutto in de garnizoenstad Rawalpindi, het bolwerk van het Pakistaanse leger, vermoord is. Gevaarlijker nog is het dat de geheime dienst bijzonder ontevreden is over het feit dat Musharraf zich in hun ogen gedraagt als het schoothondje van de Verenigde Staten in de strijd tegen de taliban.

Het leger en de inlichtingendiensten blijven in Pakistan de plak zwaaien. Ze zijn zeker geen verlengstuk van een democratische en legitieme bewindsploeg. Hun sympathie en steun aan de taliban is een feit en is er de reden van dat president Musharraf de extremisten niet onder controle kreeg, ondanks de meer dan 10 miljard dollar militaire steun van de Verenigde Staten. Het grootste deel hiervan ging naar het Pakistaanse leger, dat de fondsen gebruikte om, onder meer via wapen-

import uit Vlaanderen, zijn wapenarsenaal uit te breiden, niet zozeer met het oog op de strijd tegen de fundamentalisten, maar om zijn positie tegenover erfvijand India te versterken.

Intussen werd Pakistan steeds meer een toevluchtsoord voor terroristen van allerlei slag. Vooral in het noordwesten van het land heeft de regering de greep op de situatie verloren. De taliban beginnen grote delen van het land onder controle te krijgen. De volledige militaire infrastructuur en het militaire apparaat die door de jaren heen door het Westen rechtstreeks en onrechtstreeks ter beschikking werden gesteld om de politieke leiders in staat te stellen stabiliteit te garanderen, dreigen nu in handen te komen van de talibanextremisten, inclusief het arsenaal van dertig tot vijftig atoomwapens.

Zelfs de Verenigde Staten geloven niet meer in militaire steun aan het reguliere Pakistaanse leger om zo de taliban te bestrijden, want in gebieden waar die fundamentalistische milities in opmars zijn, begonnen de Verenigde Staten lokale krijgsheren te bewapenen, in de hoop dat zij die klus wel zouden willen klaren. Pakistan is een schoolvoorbeeld van een land met voortdurende interne en externe spanningen en conflicten, dat wordt overbewapend, in de hoop stabiliteit te creëren, maar dat mede of net door die massale bewapening en steun aan de militaire klasse, steeds verder afglijdt.

Bovenop dit alles is er ook het conflict met buurland en eveneens atoommacht India. Beide landen, Pakistan en India, maken al sinds het afsplitsen van Pakistan van India aanspraak op de provincie Kashmir, wat al meermaals heeft geleid tot een gewapend treffen.

Dit alles, zowel de gevaarlijke interne oncontroleerbare situatie in Pakistan waar heel het land en bijgevolg ook de militaire infrastructuur in handen dreigt te vallen van talibanextremisten als het periodiek oplaaierende conflict met buurland India, maakt dat het onverantwoord is om exportvergunningen voor wapens, munitie en militair bruikbare technologie aan Pakistan toe te kennen.

Wapenexport naar Pakistan is trouwens strijdig met diverse criteria van de Gedragscode van de Europese Unie. Ik heb de acht criteria getoetst aan Pakistan. Ik kwam daarbij tot de onthutsende conclusie dat zeven van de acht criteria strijdig zijn met het vergunnen van exportlicenties aan dit land.

Het eerste criterium betreft de naleving van de internationale verbintenissen, in het bijzonder de overeenkomsten inzake non-proliferatie. Pakistan heeft het non-proliferatieverdrag niet ondertekend. We zouden dan ook kunnen zeggen dat zij het niet kunnen overtreden, maar dit maakt van het land nog altijd geen legitieme atoommacht. Want ook als de uit Vlaanderen geleverde wapenonderdelen en militaire technologie niet recht-

streeks in atoomwapens zouden worden verwerkt of gebruikt, dan versterken ze natuurlijk wel de nucleaire slagkracht van Pakistan. In zijn recent opiniestuk van begin januari in De Standaard schreef minister Bourgeois nog dat ons land de strikte naleving van dit non-proliferatieverdrag moest eisen.

Het tweede criterium van de Europese Gedragscode vraagt de eerbiediging van de rechten van de mens in het land van eindbestemming. Decennialang hebben de opeenvolgende civiele en militaire Pakistaanse machtshebbers de mensenrechten op grote schaal geschonden. Ook al zouden de vanuit Vlaanderen geleverde militaire tuigen niet rechtstreeks gebruikt worden voor onderdrukking of mensenrechtenschendingen, ze versterken op zijn minst en in elk geval de machtsbasis van diegene in wiens opdracht die mensenrechtenschendingen plaatsvinden.

Het derde criterium betreft de interne situatie van het land van eindbestemming door spanningen of gewapende conflicten. Het feit dat Pakistan door de internationale pers als het gevaarlijkste land ter wereld wordt bestempeld, heeft alles te maken met de chaotische en oncontroleerbare interne situatie van dat land. Door die situatie in het land van eindbestemming dreigen alle vanuit Vlaanderen geleverde militair bruikbare goederen in de handen van fundamentalistische milities te vallen.

Het vierde criterium betreft de handhaving van vrede, veiligheid en stabiliteit in de regio. Volgens dit criterium mogen geen uitvoervergunningen worden afgeleverd als er een duidelijk risico bestaat dat het beoogde ontvangende land het bedoelde materieel voor agressie jegens een ander land gebruikt of er kracht mee wil bijzetten aan territoriale aanspraken. Gezien het aanspelende en regelmatig opflakkerende conflict tussen de atoommachten Pakistan en India, is dit criterium als geen ander van toepassing. De vliegvelden en de oorlogschepen waarvoor vanuit Vlaanderen onderdelen worden geleverd, zullen zeker door Pakistan worden ingezet bij een nieuwe confrontatie met India.

Criterium vijf is het enige dat eventueel niet van toepassing is.

Criterium zes gaat over het gedrag van het land dat de wapens koopt tegenover de internationale gemeenschap, met name de houding van het land tegenover terrorisme, de aard van zijn bondgenootschappen en de eerbiediging van het internationaal recht. Omdat president Musharraf en de voor de moord als nieuwe premier gedoodverfde Benazir Bhutto gezien werden als bondgenoten van het Westen in de strijd tegen de fundamentalistische taliban en het internationaal terrorisme, kregen ze massaal militaire steun. Intussen dreigen de fundamentalisten die nu reeds grote delen van het land controleren, de macht in Pakistan over te nemen.

De uitslag van de recente verkiezingen doet daar jammer genoeg geen afbreuk aan. Het risico dat vanuit Vlaanderen geleverde wapens en militair bruikbare technologieën in handen vallen van terroristen en tegen bondgenoten zullen worden gebruikt, is dan ook zeer reëel.

Het zevende criterium betreft het gevaar voor interne ontduiking of het ongewenst opnieuw uitvoeren van wapens. Mede door de chaotische situatie in Pakistan en de troebele verhouding tussen de politieke leiders en de legertop bestaat het risico dat uit Vlaanderen uitgevoerde goederen een andere ongewenste eindgebruiker krijgen. Het risico dat de wapens opnieuw worden uitgevoerd of worden misbruikt ten behoeve van terroristische organisaties, is niet ondenkbaar.

Criterium acht betreft de compatibiliteit van de wapenuitvoer met de technische en economische capaciteit van het ontvangende land. De vraag moet natuurlijk worden gesteld of de vanuit Vlaanderen uitgevoerde militair bruikbare goederen rekening houden met de wenselijkheid dat een land als Pakistan ze in de huidige omstandigheden aanwendt om tegemoet te komen aan zijn legitieme behoefte inzake veiligheid en defensie, met een zo gering mogelijke aanwending van menselijk en economisch potentieel. Bovendien moet de vraag worden gesteld of er nog sprake is van een legitieme veiligheids- en preventiebehoefte als de militaire infrastructuur in handen van de taliban valt.

Bij het checken van deze acht criteria van de Europese Gedragscode blijkt dat onder de huidige omstandigheden waarin Pakistan zich bevindt, zeker zeven criteria een opschorting van de exportvergunning wettigen. In deze omstandigheden is het dan ook onaanvaardbaar dat het Pakistaanse leger nog langer van wapens en militair bruikbare technologie wordt voorzien.

Mevrouw de minister, hoe verklaart u het verschil in visie van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid, die in de media toch een tamelijk duidelijk standpunt heeft ingenomen over Pakistan, en van u, die in december, op het ogenblik dat de spanningen en de chaos een hoogtepunt bereikten, nog wapenexportvergunningen hebt afgeleverd?

Vindt u het verantwoord om, gezien deze omstandigheden, nog langer wapenexportvergunningen voor Pakistan af te leveren? Bent u bereid om, zoals Amnesty International in november al vroeg, een moratorium te stellen voor wapenexportvergunningen aan Pakistan? Zo niet, dan had ik graag uw motivatie vernomen.

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mevrouw de minister, collega's, ik geef toe dat Pakistan een beetje een moeilijk geval is. Het is zelfs een tamelijk moeilijk geval.

Hoewel het theoretisch niet echt een fundamentalistisch moslimland kan worden genoemd, zien we in de praktijk dat het een heel andere weg opgaat. De sharia wordt er toegepast. De burgerlijke rechtbanken treden niet of nauwelijks op tegen de zogenaamde eremorden – als vrouw zal het lot van de dames in Pakistan u zeker na aan het hart liggen, mevrouw de minister.

We stellen ook vast dat, ondanks het feit dat Pakistan een zogenaamde bondgenoot van de VS is, het oogluikend en zelfs actief de taliban in de noordwestelijke provincie heeft gesteund. Dit is vooral het werk van de CIA, dat weten we ook. De CIA heeft indertijd de moedjahedien een handje geholpen in de strijd tegen de Sovjet-Unie. Toen kon dat nog als oké worden beschouwd, want zo werden mensen geholpen die bezet werden door een vreemde mogendheid. Nu is dat absoluut het geval niet meer. We zien hoe langer hoe meer een verschuiving van een seculiere staat naar een 'islamgeregerde' staat.

Mevrouw de minister, ik stel me dan de vraag in welke mate we het als westerse democraten kunnen verantwoordelijk maken dat we nog wapens kunnen leveren aan een land als Pakistan. Ik zal een citaat aanhalen – en het zal u misschien verbazen om het uit mijn mond te horen –, maar Lenin heeft ooit gezegd: "De kapitalisten zullen ons het touw verkopen waar we hen mee ophangen".

Wat we hier aan het doen zijn, zou ons wel eens in een analoge situatie kunnen brengen. Niet dat de schepen direct tot aan onze Vlaamse kust zullen komen, maar een versterking van de militaire component van Pakistan levert het Westen, naar mijn bescheiden mening, een bedreiging op. Hebt u dat criterium in ogenschouwing genomen?

Ik herhaal een vraag die ik u al eerder heb gesteld, maar waarop ik nog geen antwoord heb gekregen. Vindt u het verantwoord dat wij als westerse democratie wapens leveren aan een islamistisch en fundamentalistisch land?

De voorzitter: Minister Ceysens heeft het woord.

Minister Patricia Ceysens: Mijnheer de voorzitter, het aanmanen tot grote voorzichtigheid door de minister van Buitenlands Beleid en het afleveren door mij van specifieke wapenvergunningen naar Pakistan, getuigt niet van enige onverenigbaarheid. In het opiniestuk uit De Standaard van 3 januari 2008 heeft de minister van Buitenlands Beleid de risico's voor nucleaire proliferatie in het algemeen aan de kaak gesteld, en hij heeft de wending in de interne situatie in Pakistan daartoe aangegrepen.

In het kader van de internationale exportcontrole-regimes waarvan België deel uitmaakt, heerst er ten

aanzien van uit- en doorvoer van goederen naar Pakistan een beleid van voorzichtigheid, net om deze nucleaire proliferatie te vermijden. Daarom worden in Vlaanderen alle uit- en doorvoerdossiers naar Pakistan als gevoelig beschouwd.

De beoordeling van de aanvragen in 2007 en 2008 voor uit- en doorvoer van wapens en militair materieel naar Pakistan gebeurde aan de hand van het respect door Pakistan van de criteria van de Europese Gedragscode. Het is uiteraard zo dat bij de toetsing ook altijd rekening wordt gehouden met het causaal verband. Dit houdt in dat rekening wordt gehouden met het causaliteitsprincipe, zoals het is verwoord in artikel 4, ten vierde van de wet van 5 augustus 1991, en impliciet is opgenomen in de Europese Gedragscode.

De goederen omvatten onder meer onderdelen voor mijnenvegers. De Belgische, Franse en Nederlandse overheden hebben ooit mijnenjagers aan de Pakistaanse marine geleverd. Aan die tripartiete levering is een onderhoudscontract verbonden. Dit onderhoudscontract loopt vijftien jaar. De leveringen hebben hier deels betrekking op. Het gaat om onderdelen, zoals onderwaterpompen, wisselstukken voor filters en convertoren, die voor het onderhoud van deze mijnenjagers zijn bestemd. Voor het overige gaat het om de verlichting van militaire luchthavens. De aanvraag voor wisselstukken van gepantserde voertuigen is geweigerd.

De onderdelen voor mijnenvegers zijn hoofdzakelijk internationaal vrije goederen. Omwille van het in het Koninklijk Besluit van 8 maart 1993, bijlage, categorie 2, afdeling 1, onderafdeling 19 vastgelegde 'catch all'-principe zijn deze goederen enkel in België vergunningsplichtig. Deze goederen houden geen risico op nucleaire proliferatie in. Ik zal aanvragen voor de uitvoer of de doorvoer naar Pakistan in de toekomst met de nodige voorzichtigheid behandelen en op individuele basis beoordelen. Ik zal hierbij specifiek oog voor de nucleaire proliferatie hebben. Indien de internationale houding ten aanzien van Pakistan op termijn zou veranderen, zal ik mijn beoordeling in overeenstemming hiermee aanpassen. Wat de reeds verleende vergunningen betreft, wijs ik erop dat artikel 7 van de wet van 5 augustus 1993 de mogelijkheid biedt om afgeleverde vergunningen te schorsen of om de intrekking van afgeleverde vergunningen te bevelen.

Als lid van de Verenigde Naties, van de Raad van Europa en van de Europese Unie is België verplicht de door deze organisaties ingestelde embargo's na te leven. Mijn voorgangster en ikzelf hebben deze embargo's en uitsluitend deze embargo's in het verleden steeds nageleefd. De aangehaalde organisaties volgen de situatie in Pakistan op de voet. Tot op heden hebben ze echter geen blijk gegeven van de intentie om beperkende maatregelen ten aanzien van het land te willen instellen.

Het instellen van een moratorium op wapenexportvergunningen voor Pakistan zou de facto met het uitvaardigen van een embargo tegen dit land overeenkomen. Om de net aangehaalde redenen wens ik in de huidige omstandigheden niet overgaan tot het eenzijdig instellen van een moratorium.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Ik dank de minister voor haar antwoord. Vooral haar laatste zin heeft me evenwel enigszins teleurgesteld.

In november 2007 heeft Amnesty International voor het eerst opgeroepen maatregelen te nemen. Deze oproep betrof op zijn minst een opschorting van elke militaire samenwerking met of steun aan Pakistan. De minister heeft toen verklaard dat ze voorzichtig zou zijn en alle beslissingen goed zou afwegen. Ze wilde evenwel niet tot een opschorting overgaan. Ondertussen is de situatie enkel verergerd en complexer geworden. Ik had dan ook gehoopt dat de minister voorlopig tot een schorsing zou overgaan.

De minister heeft daarnet verklaard dat het om een levering van onderdelen voor schepen en van afbakingsapparatuur voor militaire luchthavens gaat. Indien we een causaal verband moeten aantonen, kunnen we in feite enkel a posteriori optreden. Om de uitvoer tegen te houden, moeten we immers aantonen dat met bepaalde wapens een misdaad is begaan. Dit kan uiteraard enkel nadat de uitvoer heeft plaatsgevonden. We moeten vooral naar de feiten op het terrein kijken en preventief optreden.

Wat de nucleaire proliferatie betreft, wil ik erop wijzen dat het overbrengingsmiddel voor de Pakistaanse atoombom bij uitstek de jachtbommenwerpers, met name de F-16's, van de Pakistaanse luchtmacht zijn. Wie bebakingsapparatuur voor militaire vliegvelden levert, draagt op zijn minst bij tot de instandhouding van de nucleaire slagkracht van het land. Dit zou niet mogen gebeuren.

Het voorstel van decreet van mijn fractie sluit militaire samenwerking met nucleair actieve landen duidelijk uit. Of die landen het non-proliferatieverdrag al dan niet hebben ondertekend, doet hierbij niet ter zake. Pakistan zou in dit geval niet voor een vergunning in aanmerking komen.

Wat het causaal verband en de letter van de wet betreft, heeft de minister gelijk. De Europese Gedragscode inzake Wapenhandel stelt dat het causaal verband moet worden aangetoond. Mijns inziens moeten we ook naar de geest van de wet en van de Europese Gedragscode inzake Wapenhandel kijken. Dit stond overigens ook in onze motie, die vorige week uiteindelijk nipt is wegge-

stemd. Aangezien ik ze daarnet al heb opgesomd, zal ik de acht criteria niet herhalen. Er zijn meer dan voldoende redenen om aan te nemen dat met betrekking tot zeven criteria zware vermoedens kunnen rijzen.

Het verlenen van een exportvergunning aan een land als Pakistan is in feite in conflict met de geest van de Europese Gedragscode inzake Wapenhandel. De minister heeft voldoende vrijheid om naar eigen goeddunken en in eigen eer en geweten te oordelen of het exporteren van goederen naar een dergelijk land al dan niet kan. U hebt in de plenaire zitting gezegd: de wet is de wet en niets dan de wet. Ik stel wel vast dat uw voorganger hier duidelijk een andere interpretatie aan heeft gegeven op basis van identiek dezelfde wet. Ik kan me niet voorstellen dat voor minister Moerman die wet minder belangrijk is dan voor u of voor om het even welke andere excellentie.

Mevrouw de minister, ik ben blij dat u stelt dat u deze aangelegenheid in de toekomst met nog meer voorzichtigheid zult benaderen en nog kritischer en gedetailleerder zult nakijken en onderzoeken wat er gebeurt in Pakistan. U zegt echter ook dat geen sprake kan zijn van een opschorting. Ik denk dat de situatie in dit land meer dan voldoende aantoont dat een opschorting op dit ogenblik zeker op zijn plaats zou zijn. Ik betreur dat u daar niet toe wilt overgaan.

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mevrouw de minister, het staat buiten kijf dat ik net zo ontgoocheld ben als mijn collega in uw antwoord. Als we zien hoe de situatie in Pakistan evolueert, dan mag u nog zo voorzichtig zijn als u wilt, maar de spulletjes komen ten slotte toch in Pakistan terecht. Ongeacht uw voorzichtigheid, zolang u niet overgaat tot een, althans voorlopige, opschorting van de wapenleveringen, stuurt u wapens of onderdelen daarvan naar een land dat absoluut niet te vertrouwen valt en een kruitvat is.

Tijdens uw uiteenzetting hebt u het gehad over mijnenvegers en mijnenjagers, maar u hebt dat door elkaar gebruikt. Gaat het over vegers of over jagers?

Minister Patricia Ceysens: Ik heb een lijst van het materiaal dat we hebben geleverd. Ik zal dat preciezer geven. In het basiscontract staat 'minesweeper for routine operations'. Dat is later verkeerdelijk vertaald door het bedrijf als 'mijnenjager' en zo overgenomen door de Dienst Controle Wapenhandel. Het gaat hier dus wel degelijk om mijnenvegers en niet om mijnenjagers. België heeft nooit mijnenjagers gehad.

Het klopt in elk geval dat we van mening verschillen. Ik oefen deze bevoegdheid omzichtig uit, maar ik ga niet over tot een embargo.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Van Goethem en door de heer Glorieux werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.
